

## Motsvarighet med den Största människan (fortsättning):

### Motsvarighet med de inre organen

264 AC#5377 I slutet av föregående kapitel behandlades motsvarigheten hos vissa av kroppens inre organ — levern, bukspottkörteln, magen och några andra — i förhållande till den Största människan [§§5171–5190]. Här skall jag nu fortsätta med motsvarigheten hos bukhinnan, njurarna, urinledarna, urinblåsan och tarmarna.

Allt hos människan, såväl i det yttre som i det inre, motsvarar den Största människan. Ingenting uppstår eller består, om det inte står i sådan motsvarighet — det vill säga med himlen, eller med den andliga världen — eftersom det annars saknar förbindelse med det som föregår det, och därmed med det första ursprunget, som är Herren. Det som saknar förbindelse och därför är oberoende, kan inte bestå ens ett ögonblick. Dess fortbestånd beror på dess förbindelse med och beroende av det som bringar allt till existens; ty fortbestånd är ett ständigt tillblivande.

[2] Därav följer att inte endast varje enskild del hos människan har en motsvarighet, utan även varje enskild del i universum. Solen har en motsvarighet, liksom månen, eftersom Herren i himlen är solen och månen. Solens eld och värme motsvarar Herrens kärlek till hela människosläktet, och dess ljus den gudomliga sanningen.

Även stjärnorna har en motsvarighet, och det de motsvarar är himlens olika samhällen och deras boningar — inte så att de finns där, utan så att de är ordnade enligt ett liknande mönster. Allt under solen har en motsvarighet, ja varje enskild del av djurriket och växtriket, vilka genast skulle falla samman och dö, om det inte fanns något inflöde från den andliga världen.

Genom mycken erfarenhet har jag fått veta detta, eftersom jag fått se motsvarigheterna hos många delar av djurriket och ännu fler delar av växtriket. Jag har också sett att de inte alls har någon bestående existens utan detta inflöde. När de första tingen tas bort, faller nödvändigtvis de efterföljande; och detsamma sker, när de första endast skiljs från de efterföljande.

[3] Människan står mer än något annat i motsvarighet till himlen och genom himlen med Herren. Därför avgör denna motsvarighets beskaffenhet på hur hon framträder i himlens ljus i det andra livet. Änglar framträder därför obeskrivligt strålande och sköna, medan de helvetiska framträder utsägligt mörka och vanställda.

265 AC#5378 Några andar närmade sig mig i tystnad, men talade sedan, dock alla som en och inte som enskilda. Av deras tal märkte jag att de ville veta allt och sökte förklara allt, för att därigenom övertyga sig själva om att det var så. De var anspråkslösa och sade att de inte gjorde något av sig själva, utan endast på andras vägnar, fastän det syntes som om de handlade av sig själva.

Sedan ansattes de av andra andar — sådana som hör till njurarnas, urinledarnas och urinblåsans område. Den första gruppen svarade lugnt, men den andra fortsatte att trakassera och plåga dem. Sådana är de så kallade njur-andarna.

Eftersom de första inte kunde uträtta något genom sin mildhet, tog de till medel som bättre svarade mot de andras natur: de blåste upp sig och ingav skräck. De tycktes bli mycket stora, men bildade ändå en enda gestalt, vars kropp syntes nå ända upp till himlen, liksom Atlas. Ett spjut visade sig i hans hand, dock inte för att skada, utan endast för att skrämma. Njur-andarna flydde. Någon visade sig som förföljde dem under flykten, och någon annan rusade mellan jättens ben framifrån och bakåt. Jätten tycktes bära träskor, som han kastade efter dem.

[2] Änglar sade mig att de stillsamma andar som växte sig större var sådana som motsvarar bukhinnan. Bukhinnan är en allmän hinna som omsluter och innesluter alla bukens organ, liksom lungsäcken omsluter bröstets organ. Den är utbredd, relativt stor och kan utvidgas. Därför tillåts dessa andar, när de ansätts, att framträda som så stora och inge skräck — särskilt för dem som hör till njurarnas, urinledarnas och urinblåsans område, vilka omsluts av bukhinnan och hålls tillbaka av den. Träskorna betecknade de lägsta kroppsliga tingen, sådana som dessa organ tar upp och avlägsnar (se §§259, 4938–4952). Att de sade att de inte handlade av sig själva, utan på andras befallning, motsvarar också bukhinnan, som inte heller verkar av sig själv.

266 AC#5379                      Jag fick på ett representativt sätt se vad som sker när andar som hör till tjocktarmen orsakar besvär för dem som hör till bukhinnan. De som hör till tjocktarmen är uppblåsta, liksom en tjocktarm uppsvälld av gas. När de ville angripa bukhinnans andar, tycktes en mur resas emellan dem; och när de försökte riva ned muren, uppstod alltid en ny. På så sätt hölls de tillbaka.

267 AC#5380                      Det är känt att vätskor avsöndras och avlägsnas, och att detta sker i en följd av stadier från njurarna till urinblåsan. Njurarna är det första i denna följd, urinledarna det mellersta och urinblåsan det sista. De andar som utgör dessa områden i den Största människan bildar också en sådan följd; och fastän de tillhör samma allmänna slag, skiljer de sig från varandra såsom underarter. De talar med en hes och sprucken röst och längtar efter att tränga in i kroppen, men gör endast försök till det.

Deras läge i förhållande till människokroppen är följande: de som hör till njurarna är på vänstra sidan nära kroppen, under armbågen; de som hör till urinledarna är längre bort åt vänster; och de som hör till urinblåsan ännu längre bort. Tillsammans bildar de nästan en parabel, böjd framåt från vänster sida. Denna väg är en av de allmänna vägarna till helvetena; den andra går genom tarmarna. Invånarna i dessa helveten motsvarar det som avskiljs genom tarmarna och urinblåsan, eftersom de falskheter och onskor de hänger sig åt i andlig mening är urin och exkrementer.

268 AC#5381                      De andar som utgör området för njurarna, urinledarna och urinblåsan i den Största människan har en böjelse att inget hellre göra än att undersöka

och pröva andras beskaffenhet. De är också sådana som gärna vill tillrättavisa och straffa, så snart det finns någon skälig anledning till det. Njurarnas, urinledarnas och urinblåsans funktion är likartad. De avskiljer ur blodet sådana kroppsliga vätskor som är oanvändbara eller skadliga, och skiljer dem från det som är nyttigt. Därefter renar de det genom att driva det nedåt och sätta det i rörelse på olika sätt under vägen. Detta är de funktioner som motsvaras av de andar som utgör området för dessa kroppsdelar.

Å andra sidan är de andar och samhällen av andar som motsvarar själva urinen helvetiska, särskilt när urinen är illaluktande. Ty så snart den skilts från blodet är den inte längre en del av kroppen, även om den ännu finns i njurarnas gångar eller i urinblåsan. Det som en gång skilts ut cirkulerar inte längre genom kroppen och bidrar därför inte längre till dess fortbestånd eller liv.

269 AC#5382                      Många gånger har jag genom erfarenhet fått veta att de andar som utgör området för njurarna och urinledarna är beredda och villiga att undersöka och pröva andras karaktär, tankar och avsikter. De längtar efter att finna grund för anklagelse och att förebrå andra deras fel, huvudsakligen för att kunna tillrättavisa dem.

Jag har talat med dem om denna deras böjelse och avsikt. Många av detta slag var, medan de levde i världen, domare, som i hemlighet glädde sig när de fann en anledning — i deras ögon en rättmätig sådan — att bestraffa, tukta och straffa människor.

Verksamheten hos sådana andar förnimmes i området baktill, där njurarna, urinledarna och urinblåsan är belägna. De andar som hör till urinblåsan sträcker sig mot Gehenna, där några av dem sitter som om de dömde.

270 AC#5383                      Dessa andar har många metoder att utforska och undersöka andras sinnelag; men jag vill återge endast en av dem. De får en annan ande att tala — något som i det andra livet åstadkommes genom ett slags inflöde som inte kan beskrivas begripligt. Om denna ande då lätt uttalar de ord som läggs i hennes eller hans mun, sluter de att andens karaktär överensstämmer med dessa ord. De pålägger också en viss känsla. Men de andar som undersöker på detta sätt är förhållandevis grova. Andra gör det annorlunda: de förnimmer genast en annans tankar, önsknings och handlingar vid ankomsten. De förnimmer också tidigare gärningar som plågar personen, vilka de griper tag i och till och med dömer personen för, om de anser att de har rätt till det.

En egenskap som förvånar i det andra livet, som knappast någon i världen kan tro, är denna: så snart en ande närmar sig en annan — och särskilt en människa på jorden — vet han genast den andres tankar, känslor och tidigare gärningar, och därmed hela hans nuvarande tillstånd, lika tydligt som om de hade varit tillsammans under lång tid. Sådan är kommunikationen där. Det finns dock skillnader i förnimmelserna. Somliga förnimmer de inre, andra endast de yttre. Om de senare önskar veta mer, har de också olika metoder att undersöka de inre hos andra.

271 AC#5384                      De andar som utgör området för njurarna, urinledarna och urinblåsan i den största människan använder också olika metoder att tukta andra. För

det mesta tar de bort allt som är behagligt och glatt och inför det som är obehagligt och nedslående. Deras glädje i detta förbinder dem med helvetena; men det att de har en skälig grund — och de försäkras sig noggrant om detta i förväg — förbinder dem med himlen. Därför hålls de i detta område. Denna framställning visar vad som menas i Ordet, där det sägs att Jehova prövar och rannsakar njurar och hjärta, och att njurarna tuktar.

272 AC#5385                      Att Jehova prövar och rannsakar njurar och hjärta framgår av följande ställen i Ordet:

Hos Jeremia: "Jehovah, som prövar njurar och hjärta." *Jer 11:20*

Hos samme: "Jehovah, som prövar de rättfärdiga, som ser njurar och hjärta." *Jer 20:12*

Hos David: "Du, rättfärdige Gud, som prövar hjärtan och njurar." *Ps 7:9*

Hos samme: "Jehovah, rannsaka mig och pröva mig, luttra mina njurar och mitt hjärta." *Ps 26:2*

Hos samme: "Jehovah, du har skapat mina njurar." *Ps 139:13*

Hos Johannes: "Jag är den som rannsakar njurar och hjärtan." *Upp 2:23*

I dessa ställen betecknar njurarna det andliga, och hjärtat det himmelska; det vill säga, njurarna betecknar det som hör till sanningen, och hjärtat det som hör till det goda. Anledningen är att njurarna renar serumet, och hjärtat renar själva blodet. Därför betecknar att pröva, rannsaka och undersöka njurarna att pröva, rannsaka och undersöka mängden och beskaffenheten av den sanning som finns hos människan, det vill säga hennes tro.

Detta framgår också hos Jeremia: "Du är nära i deras mun, men långt från deras njurar." *Jer 12:2*

Och hos David: "Se, du har lust till sanning i njurarna." *Ps 51:6*

Samt även: "Om natten tuktar mina njurar mig." *Ps 16:7*

273 AC#5386                      Det finns även andra organ i kroppen för avsöndring och bortförande. I hjärnan finns håligheter och körtlar som avlägsnar vätskor där; och överallt i kroppen finns körtlar. I huvudet finns slem- och spottkörtlar, och i kroppen många andra slag.

De invånare i den andliga världen som motsvarar dessa organ är i allmänhet sådana som har fasta åsikter och som även belastar andras samveten i obetydliga saker. Några av dem visar sig på ett visst avstånd ovanför, och de är sådana som framställer obefogade samvetsbetänkligheter. Eftersom de lägger bördor på vanliga människors samveten, kallas de moraliserande. De vet inte vad ett sant samvete är, ty oavsett vad som sker, menar de att det gäller samvetet. När en invändning eller tvekan en gång väckts i ett ängsligt sinne, saknas det inte skäl att stödja och därigenom förstärka oron.

När dessa andar är närvarande, framkallar de en märkbar ångest i området av buken strax under mellangärdet. De är också närvarande hos människan under frestelser. Jag talade en gång med dem och märkte att de saknar bredd i tanken, så att de kan ge efter där det är nyttigt och nödvändigt. De kunde inte lyssna till förnuftet, eftersom de envist höll fast vid sin mening.

274 AC#5387                      De andar som motsvarar själva urinen är helvetiska, eftersom urinen, såsom ovan anmärkts [268 #5381], inte längre är en del av kroppen, då den redan har skilts från blodet. I sig själv är den ingenting annat än en orent och förbrukat blodserum som bortföres. Låt mig meddela följande om dessa andar.

Jag förnam en ande, först inom min kropp men sedan utanför till höger; och när han stannade där, var han svår att se. Han hade förmågan att göra sig obemärkt. När han blev tilltalad, svarade han inte. Andra sa till mig att han under sitt kroppsliv hade ägnat sig åt sjöröveri. (Ty vad och hur vi har varit framgångsrika i den andra världen av den utströmning av känslor och tankar som utgör vårt liv, eftersom vårt liv väntar på var och en av oss.)

[2] Han ändrade ständigt sin ställning och visade sig än till höger, än till vänster. Jag märkte att han gjorde detta av rädsla för att bli igenkänd och tvingad att bekänna något. Andra andar sade mig att sådana är ytterst räddhågade vid minsta fara, men mycket djärva när ingen fara föreligger. De sade också att sådana andar motsätter sig dem som motsvarar urinavsöndringen och anstränger sig så mycket de kan för att hindra denna. För att jag inte skulle tvivla på detta, visades det mig genom erfarenhet.

När denne sjörövare var närvarande och de andar som motsvarar urinavsöndringen drog sig något tillbaka, upphörde min urin helt att flyta och hölls tillbaka på ett farligt sätt. Men när de återkallades, skedde urinavgången i enlighet med deras närvaro.

[3] Anden erkände till sist att han var sjörövare och sade att han var skicklig i att dölja sig, samt slug och verksam i att vilseleda sina förföljare. Han tillade att han nu älskar smutsiga, urinartade vätskor mycket mer än rent vatten, och att urinens motbudande stank är honom till största njutning. Ja, han önskade till och med att få bo i dammar eller kar fyllda med stinkande urin.

[4] Jag fick också se hur hans ansikte var beskaffat. Han hade inget ansikte, utan något som liknade ett svart skägg i stället för ansikte. Senare framkallades några andra, mindre verksamma sjörövare. Även de sade litet, och till min förvåning gnisslade de tänder. De sade också att de älskar urin mer än någon annan vätska, och vätska med bottensats mer än annan. Dessa andar hade inte något skägg i stället för ansikte såsom den förste, utan en förfärlig tandrad. Skägg och tänder betecknar de lägsta kroppsliga tingerna. Att de saknar ansikte betyder att de saknar förnuftsliv, eftersom frånvaron av ansikte är ett tecken på att deras inre inte har en motsvarighet i den Stora människan. Hur var och en framträder i det andra livet i himlens ljus bestäms av motsvarigheten; därför framträder de helvetiska andarna fasansfullt fula.

275 AC#5388                    En gång var en ande närvarande hos mig och talade med mig, som under sitt kroppsliga liv hade varit utan religion och inte trott på livet efter döden. Han var också en av de verksamma. Han hade kunnat vinna människors sinnen genom att ta deras parti och instämna med dem, så att hans brist på tro till en början inte märktes i hans samtal. Orden flödade från honom i en ström, såsom hos goda andar. Men jag genomskådade honom till slut, när han undvek att tala om sådant som rör tro och kärlek till nästan. Då kunde han inte följa mitt tänkande, utan drog sig tillbaka. Därefter visade allt att han instämde med människor för att kunna bedra dem.

En slags samstämmighet skiljer sig från en annan genom sitt syfte. Om syftet är vänskap, behagligt samtal eller något liknande — till och med en legitim vinst — är den inte särskilt ond. Men om syftet är att utpressa hemligheter och tvinga någon till orätt, eller i allmänhet att göra skada, då är den ond. Detta var den andes syfte. Han verkade också mot de andar som hör till njurarnas och urinledarnas område och sade att han älskade urinens stank mer än någon annan lukt. Dessutom framkallade han en smärtsam kramp eller sammandragning i nedre delen av min buk.

276 AC#5389                    Det finns skaror av andar som vandrar omkring och återvänder till samma platser från tid till annan. Onda andar fruktar dem mycket, eftersom de kringvandrande andarna har ett särskilt sätt att plåga dem. Jag fick veta att de motsvarar urinblåsans övre del i allmänhet och de muskulära band som därifrån sammanlöper mot slutmuskeln, där urinen drivs ut genom en vridande rörelse.

Dessa andar fäster sig vid ryggen där den s k "hästsvansen" (cauda equina) är. Deras sätt att verka består i en snabb fram- och återgående rörelse som ingen kan hindra. Denna rörelse består i att trycka och pressa uppåt mot en spets, likt en kon. De onda andar som kastas in i denna kon, särskilt vid dess spets, lider svårt av att vridas fram och tillbaka.

277 AC#5390                    Det finns andra andar som motsvarar orena utsöndringar — nämligen sådana som i världen hyste agg. Jag såg dem framför mig något åt vänster. De orena utsöndringarna har också sin motsvarighet i andar som drar ned andliga ting i det jordiska och smutsiga. Andar av detta slag besökte mig, och de bar med sig smutsiga tankar, vilket gav dem smutsiga ord att säga. De böjde och förvrängde det rena till något orent.

Många av dem var från de lägre samhällsskikten, men några var också från mer ansedda kretsar. Under sitt kroppsliga liv talade de visserligen inte så i sällskap, men de tänkte så. De avhöll sig från att säga vad de verkligen tänkte, för att inte förlora anseende, vänner, rikedom och ställning. Men bland likasinnade, där de kunde tala fritt, talade de som de lägre klasserna — ja, ännu värre, eftersom de hade förståndsgåvor som de missbrukade till att vanhelga Ordets och lärans heliga ting.

278 AC#5391                    Det finns också njurar som kallas underställda njurar (renes succenturiati) eller njurkapslar. Deras funktion är inte så mycket att avskilja serum som

att avskilja själva blodet och leda det renade blodet på en genväg till hjärtat. På så sätt hindrar de de närbelägna sädesledarna från att ta upp allt det renade blodet. Detta arbete utför de främst hos foster och nyfödda.

De som utgör detta område i den Största människan är kyska unga kvinnor. De är lätt oroade och ovilliga att möta störningar och ligger i ett stilla tillstånd nedtill på vänstra sidan av kroppen. Om tankar uppstår om att komma till himlen och om en förändring i deras tillstånd, blir de bekymrade och suckar, vilket jag flera gånger tydligt har fått förnimma. När mina tankar riktades mot små barn, kände de stor tröst och inre glädje, vilket de öppet erkände. När mina tankar innehöll något som inte var himmelskt, blev de åter bekymrade. Deras oro kommer främst av deras benägenhet att ständigt tänka på ett och samma ämne, i stället för att avlägsna sin ängslan genom att rikta tanken mot något annat. De hör till detta område därför att de på liknande sätt påverkar andras sinnen genom att ständigt hålla dem kvar vid vissa tankar, varigenom hela tankekedjor väcks och blottläggs, vilka behöver lösas upp och renas bort från människan. Denna verksamhet gör också att människans inre blir tydligare uppenbara för änglarna, eftersom borttagandet av hinder och störningar ger dem klarare insikt och större inflytande.

279 AC#5392 De andar som hör till magen ger en viss upplysning om vilka de andar är som hör till tarmarnas område i den Stora människan. Detta beror på att tarmarna utgår från magen och fortsätter dess arbete med större kraft ända till de sista delarna, tjocktarmen och ändtarmen. De andar som hör till tarmarna befinner sig därför nära de helveten som motsvarar det som är fyllt av orenheter.

I området kring magen och tarmarna finns andar i det underjordiska riket, vilka från världen har med sig något orent som fäster vid deras tankar och känslor. Därför hålls de där en tid, tills det orena har avlägsnats — det vill säga skilts bort. När detta har skett, kan de föras upp till himlen. De andar som där befinner sig är ännu inte i den Stora människan. De liknar födopartiklar som förs till magen och inte kan införas i blodet och därmed i kroppen, förrän det grova har avlägsnats. Den som är behäftad med jordiskt orent befinner sig under dem som hör till tarmarnas område, men själva det som utsöndras motsvarar de helveten som betecknas som fyllda av orenheter.

280 AC#5393 Det är känt att tjocktarmen sträcker sig ganska långt, och därför gör också de andar som hör till detta område det. De bildar en böjd linje framåt åt vänster, som slutar i ett helvete. De andar som finns i detta helvete hade varit grymma. Utan samvete hade de velat förgöra människosläktet genom att döda och plundra urskillningslöst, vare sig de mötte motstånd eller inte, män eller kvinnor. Sådan är den råa sinnesart som de flesta soldater och deras befälhavare har. De anfaller inte så mycket i strid som efter strid, när de angriper de besegrade och avväpnade, och ursinnigt dödar och plundrar. Jag har talat med änglar om detta slags människor och sagt att sådana är människor när de lämnas åt sig själva. När de får handla fritt och utan lag, är de vildare än de värsta vilda djur. Djuren kastar sig inte över sina egna arter på

detta sätt, utan försvarar sig endast. De stillar sin hunger med det som är deras föda, och när de är mätta upphör de. Så ärt det inte med människan, som handlar grymt och rasande. Änglarna ryste vid tanken på att människosläktet är sådant.

[2] Dessa andar gläder sig inte i sitt hjärta och fröjdar sig inte i sitt sinne förrän de ser trupper nedhuggna och blod strömma över slagfältet. De finner ingen glädje i att deras fosterland räddas, utan endast i sitt eget rykte som stora hjältar. Och ändå kallar de sig kristna och tror att de skall komma till himlen, som inte innehåller något annat än frid, barmhärtighet och kärlek till nästan. Dessa är de som hör till tjocktarmens och ändtarmens helvete.

De hos vilka det dock funnits något av mänsklighet visar sig fram till åt vänster, i en böjd linje bakom en viss mur. Men även de har mycket egenkärlek. När det finns aktning för det goda hos sådana andar, framställs detta ibland som små stjärnor, nästan eldigt röda snarare än vita.

Jag såg en mur som tycktes vara av puts, med utsmyckningar, nära min vänstra armbåge. Den blev längre och högre, och upptill nästan blå. Jag fick höra att den föreställde några av de bättre av detta slag.

281 AC#5394                      De som varit grymma och äktenskapsbrytare älskar i det andra livet inget mer än smuts och orenlighet. De finner stanken från sådant mycket ljuv och behaglig och föredrar den framför alla angenäma förnimmelser, eftersom den motsvarar deras inre. Dessa helveten är delvis under sätesdelen, delvis under högra foten och delvis långt ned fram till. De ligger vid slutet av den väg som går genom ändtarmen. En ande fördes en gång dit och talade med mig därifrån och sade att allt han såg var latriner. Invånarna talade med honom och förde honom till olika latriner, av vilka det fanns många.

Senare fördes han till en annan plats något åt vänster, och när han kom dit sade han att en förfärlig stank kom från vissa grottor där. Han tillade att han inte vågade röra en tå av rädsla för att falla ned i någon av dem. En lukt av döda kroppar steg också upp från dessa grottor. Detta berodde på att invånarna var grymma och svekfulla, och sådana människor finner lukten av lik mycket behaglig.

Dessa ting skall dock behandlas senare, där helvetena beskrivs, särskilt de som är fyllda av orenlighet och döda kroppar.

282 AC#5395                      Det finns sådana som lever endast för sig själva och inte för något nyttigt ändamål i sitt land eller i sina samhällen. De finner ingen glädje i uppgifter och ansvar, utan endast i att bli hedrade och dyrkade — vilket också får dem att söka sådana uppgifter. De finner också nöje i att äta, dricka, roa sig och umgås, enbart för njutningens skull. I det andra livet kan de omöjligen vara tillsammans med goda andar, än mindre med änglar, eftersom det som änglar och goda andar finner glädje i är att vara till nytta, och den nytta de tjänar bestämmer graden och arten av deras glädje.

Herrens rike är inget annat än ett rike av nyttor. Om man i ett jordiskt rike värderar och hedrar människor efter den nytta de gör, hur mycket mer då i det himmelska riket? De som har levt endast för sig själva och för sin egen njutning, utan något nyttigt mål, befinner sig också under sätesdelen. Beroende på arten av deras njutningar och deras mål, lever de i orenlighet.

283 AC#5396

Till detta vill jag tillägga följande:

En stor mängd andar var omkring mig och lät som en slags oordnad ström. Andarna klagade över att allt nu höll på att gå under, eftersom allt tycktes falla sönder hos dem, vilket gjorde att de fruktade att slutet var nära. De trodde att fullständig förstörelse väntade, såsom ofta sker i sådana tillstånd.

Men mitt ibland dem uppfattade jag en ton som var mild, änglalik och ljuv, innehållande endast det som var ordnat. De änglalika körerna var i det inre, och den oordnade mängden andar i det yttre. Detta änglalika inflöde varade länge. Jag fick veta att det föreställde hur Herren verkar från det inre, genom frid, för att styra det som är ordnat och förvirrat i det yttre. Genom denna inre frid för han det yttre till ordning och räddar varje del från det fel som ligger i dess egen natur.